

« zurück blättern vor »

WIATRUNEK subst. m., ab 1542; auch *wietrunek*. 1) ‘Blähung, menschliche Ausdünstung’ – ‘wzdęcie’: 1542 Cresc. 192, L *Czarnucha pomaga przeciw boleniu żołądka, które bywa z wiatrunków zaftanowionych*.
◦ [LBel.] 1605 Petr.Pol. 2 361, L *Szermierstwo zbytnie wilgoci trawi przez pot, przez wietrunek, który, z ciała niewidomie w pracy iakiey wychodzi*. – L (zan.), SWIL, Sw. 2) ‘kleine Erzpartikel, die von Boden in die Luft gelangen’ – ‘drobne cząstki kopaliny przedostające się z gruntu do atmosfery’: [hapax] (1551) 1564 Biel.Hst. 76, L *Kruszce w ziemi okazują się przez swe znaki albo *wietrunki rano z ziemi wychodzące*. – L (zan.), SWIL, Sw. ◊ **Var:** *wiatrunek* subst. m., [einzQu.] 1542 Cresc. 192, L – L (zan.), SWIL, Sw; *wietrunek* subst. m., [hapax] (1551) 1564 Biel.Hst. 76, L – L (zan.), SWIL, Sw. ◊ **Etym:** nhd. *Witterung* subst. f., ‘Ausdünstungen von Tieren; Dämpfe, die sich über Erzgängen zeigen’, GRI. ❖ Die volksetymologische Angleichung an *wiatr* ‘Wind’, *wietr-* (vgl. *wietrzny* ‘windig’) wurde wohl durch *wiatry* pl., ‘die Winde, Blähungen’ unterstützt.

« zurück blättern vor »